

Michelle descoperi la Faisal tot ceea ce căuta la un bărbat. Nu semăna cu nici unul dintre tinerii pe care-i cunoscuse de când se stabilise în Arabia Saudită. Cel mai bun indiciu al acestei diferențe era că relația lor era încă puternică, după aproape un an, pe când celelalte relații ale ei de dinaintea lui Faisal nu duraseră mai mult de trei luni.

Faisal era un tip cu adevărat educat. Știa exact cum să se poarte cu o femeie și nu sărea să exploateze ocaziile, cum făceau toți ceilalți bărbați. Avea destui prieteni care erau femei, așa cum și Michelle avea prieteni bărbați, dar amândoi clarificaseră cât se poate de limpede pentru toată lumea că erau un cuplu serios.

Delicatețea lui Faisal și purtarea lui rafinată o făcură pe Michelle să reconsidere proasta impresie pe care și-o făcuse inițial despre tinerii din țara ei natală, în urma unor relații de foarte scurtă durată. Înainte de a-l cunoaște pe Faisal, nici măcar nu-i trecuse prin minte că un tânăr bărbat saudit ar putea fi la fel de romantic ca tinerii de oriunde altundeva din lumea civilizată. De exemplu, în fiecare dimineață când șoferul ei o ducea la facultate, Faisal se ținea după ei în mașina lui, ca semn al devotamentului său. Michelle trebuia să recunoască în sinea ei că faptul că-l vedea la șapte și jumătate dimineața conducând pe străzile din Riad și luptându-se din greu cu somnul, doar ca să poată fi *aproape* în compania ei, îi tulbura inima și i-o umplea de fericire.

Michelle nu putuse să explice niciodată vreuncea dintre prietenele ei, nici măcar celor mai apropiate, sentimentul de pierdere pe care-l simțise atunci când fusese nevoită să se mute din America înapoi în Arabia Saudită. Chiar dacă prietenele ei înțelegeau cât de intens disprețuia societatea saudită și tradițiile ei severe și chiar dacă știau cât de mult lua în derâdere restricțiile pe care societatea le impunea tinerelor femei, bătălia dintre cele două civilizații, care se dădea aprig înlăuntrul ei, era atât de contradictorie și de complexă, că numai cineva cu o inteligență ascuțită și cu o gândire deschisă ar fi putut să o înțeleagă pe deplin. Și atunci Michelle se trezi în compania lui Faisal, care părea să înțeleagă exact prin ce trecea. Curând, de fiecare dată când erau împreună, ea îi povesti din ce în ce mai mult despre ceea ce o tulbura. După ce dăduse în sfârșit peste un bărbat care o înțelegea, după ani întregi de căutări bâjbâite după ceva care se părea că nu exista, cum ar fi putut să nu se agațe de ocazia de a dezvălui cuiva cine era ea cu adevărat?

Se întâlnea cu el acasă la Um Nuwayyir, care credea în dragoste și care nici măcar o singură dată nu încercă să o prezinte celor patru tinere drept ceva rușinos. Era foarte conștientă de faptul că iubirea adevărată nu are supapă sau o cale deschisă de exprimare în această țară. Orice relație de iubire care de-abia se înfiripa, indiferent cât era de nevinovată sau de pură, era sigur percepută ca suspectă și, în concluzie, reprimată. Iar

asta, în schimb, îi putea împinge pe îndrăgostiți să depășească limitele și să se arunce în niște alegeri greșite. Așa că atunci când Michelle îi spuse lui Um Nuwayyir că era hotărâtă să-l invite pe Faisal la ea acasă în absența părinților ei, căci se săturase să se vadă cu el prin cafenele și restaurante unde trebuiau să se ascundă în spatele draperiilor protectoare, de parcă erau niște fugari, Um Nuwayyir le deschise ușa casei ei celor doi îndrăgostiți nefericiți. Făcu asta pentru a împiedica pe mai departe ca relația lor inocentă și respectabilă să se transforme în ceva mai mult înainte să se stabilească o recunoaștere oficială a uniunii lor.

Faisal îl luă pe Powder, cățelușul răsfățat al lui Michelle, și se jucă cu micul pudel alb, pe când o asculta pe Michelle depănându-i una dintre istoriile ei. Vorbea în engleză, deoarece așa se simțea mai puțin constrânsă.

— Când aveam cinci ani și ne aflam încă în America, doctorii au descoperit că mama avea cancer cervical. Trebuia să facă chimioterapie și apoi o histerectomie. Așa că nu mai putea avea alți copii. Ne-am întors la Riad după ce a terminat radioterapia, dar înainte ca părul să-i crească la loc. De cum am ajuns, în loc să ne consoleze, mătușa mea – sora tatălui meu – sugeră, chiar de față cu mama și cu mine, ca tata să se însoare cu altă femeie, care să-i poată dăruia un fiu care să-i poarte numele. De parcă eu nu sunt de ajuns! Ce folos? De-ar fi să încerc să vorbesc despre toate fărădelegile comise în această societate

ipocrită, nu m-aș mai opri niciodată! Tati a rămas ferm pe poziție și a refuzat să se însoare cu altă femeie. O iubea pe mama și îi era foarte devotat, o iubise de când o zărise prima oară în America, în seara de Anul Nou, pe care l-a sărbătorit acasă la un prieten. A cunoscut-o în noaptea aceea și s-a căsătorit cu ea după două luni. Familia tatălui meu nu s-a împăcat niciodată cu această căsătorie, iar bunica bombănea de fiecare dată când mama o vizita – și încă mai bombăne. La mai puțin de o lună după ce am plecat noi din America, tata ne-a mutat din nou acolo – tata, care întotdeauna visase să se întoarcă în țara lui natală, pentru ca eu să pot crește ca o fată saudită! Însă nu le putea face pe rudele sale să-i respecte intimitatea și să nu se amestece în treburile lui. Așa că a emigrat din nou.

Destul de des, Um Nuwayyir intra să vadă ce se mai întâmpla. Era foarte drăguță și amabilă. Cu toate că nu prea-i păsa ei de tradiții, era întotdeauna la fel de protectoare cu cele patru fete ca și cum ar fi fost propriile ei fiice și le era cu totul devotată. Um Nuwayyir stătea câteva momente cu ei, întrebându-l pe Faisal de sănătatea mamei și fraților și surorilor lui, pe care bineînțeles că nu-i cunoștea. Voia ca el să știe că ea avea grijă de Michelle și că nu-l va lăsa să-i facă vreun rău. Nu voia nici ca el să se apropie prea mult fizic de Michelle. Faisal trebuia să simtă că el și Michelle nu erau lăsați singuri în casă și că mătușica grijulie putea intra în orice clipă. După ce Um Nuwayyir pleca, Michelle revenea

la povestea ei, în timp ce amândoi ronțăiau amestecul special de nuci pe care Um Nuwayyir îl adusese din Kuweit.

— Trei ani mai târziu, când aveam treisprezece ani, ne-am întors în Riad și Meshaal era cu noi. Poți să crezi că eu am fost cea care l-a ales, dintre sute de copii, să fie fratele meu? Am avut cu adevărat sentimentul, la vremea aceea, că făuream un destin! Mi-au plăcut la nebunie părul lui negru, care avea aproape aceeași culoare cu al meu, și fețișoara lui inocentă. Am simțit așa, nu știu cum, că mi-era apropiat. Avea șase luni când l-am adoptat noi. Era atât de drăgălaș. De cum l-am văzut, i-am spus mamei și tatălui meu că acest copil era fratele meu, că el era cel pe care-l căutau. Când ne-am întors în Riad, tata a avut o întrevedere cu părinții, frații și surorile lui. Le-a spus fără ocolișuri că micuțul Meshaal era fiul pe care Dumnezeu nu dorise să i-l dăruiască prin Diane, mama mea, și că ei trebuiau cu toții să-i respecte alegerea și că nu trebuiau să-i dezvăluie vreodată lui Meshaal această taină. Rudele apropiate erau singurele care știau de boala mamei, deoarece nimeni nu o văzuse în timpul bolii sau tratamentului, iar tata nu a lăsat ca vestea să se răspândească. Tata i-a dat familiei lui de ales: dacă voiau ca el să rămână, îi puteau accepta hotărârea și pe ai lui. Dacă nu acceptau, avea să se întoarcă să trăiască în Statele Unite. După o săptămână de consilii de familie, au consimțit să-l accepte pe micul Meshaal drept unul de-al lor. Tata era sigur că vor fi de

acord, nu pentru că-l iubeau, ci pentru că afacerile familiei aveau nevoie urgentă de priceperea tatălui meu. Ne-am dus înapoi în America doar ca să încheiem toate socotelile acolo și, după un an, ne-am întors toți patru în Riad, să începem o nouă etapă din viața noastră.

Michelle se obișnuise cu tăcerile lui Faisal atunci când vorbea ea, mai ales dacă era ceva emoționant și trist ca acum, dar, de astă dată, îi era nițel teamă de tăcerea lui. Începu să caute în privirea lui o reacție de vreun fel, un răspuns care să-i dea de înțeles la ce se gândea după ce-i auzise povestea. Când nu descoperi nimic de natură să o liniștească, ea adăugă tristă:

— Nu ne e teamă de nimeni. Nu am ascuns originea lui Meshaal din cauza jenei sau ceva de genul ăsta. Crede-mă, tata era gata să trâmbițeze adevărul în paginile ziarelor și revistelor naționale, de n-ar fi fost sigur de faptul că societatea lui din Arabia Saudită nu-l va accepta pe fiul său adoptiv cu aceeași bunăvoință cu care acesta ar fi fost acceptat de societatea soției lui, în America. Nu e trist că trebuie să ascund un adevăr ca acesta de Meshaal și de prietenii mei? Aș vrea să le pot spune, dar nu ar înțelege. I-ar adresa tot felul de vorbe supărătoare pe la spate și l-ar trata urât. Iar asta e ceva ce nu voi accepta! E viața mamei și a tatălui meu și ei au ales să și-o trăiască în felul acesta, așa că de ce a încercat toată lumea să se amestece în treburile lor? De ce sunt eu silită să joc un rol în fața celorlalți? De ce această societate nu respectă